

ΕΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ CAMILLE LEMONNIER

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Χριστουγεννιάτικο Διήγημα)



ΙΓΗΑΟ καὶ παγωμένο πέφτε το βράδι...
Είπε παραμονή τῶν Χριστουγέννων.
Σ' ἕνα φτωχικό δωμάτιο, μιὰ γυναίκα
εἶνε γονατισμένη μπροστά σ' ἕνα κρεββα-
τάκι. Μέσα στό κρεββατάκι αὐτό κοιμᾶται
ἕνα παιδί.

Μον μ' ἔγραφα μὲ τὴν κωμιλία στὴν πλάκα μεγάλη, στρουγγυλά γράμ-
ματα. Ναι, μικρὸ μου Καραγιώζη, ἔξω νὰ γράφω. Γράφω τ' ὄνειρο
τῆς μαμάς καὶ τοῦ δικό μου. Σὲ λίγο θὰ μάθω νὰ γράφω καὶ τοῦ δικό
σου ὄνομα. Πῶς σε λένε, Καραγιώζη μου ; ...

Ἡ φτωχὴ μητέρα ἔκρινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ πρόσωπό της
στά χέρια της. Δὲν ἔβλεπε, σκεπτότανε...

Τέλος, πῆρε ἕνα μεγάλο σάκι, τυλίχτηκε μέσα σ' αὐτὸ καὶ βγήκε
ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἔξω ἔκανε κρύο δυνατὸ. Χιόνιζε. Μὰ ἡ Μάρθα —αὐτὸ ἦταν τ'
ὄνομά της— ἔπρεξε-ἔπρεξε, ἔχοντας μὰ μονάχα ἰδέα στὸ νοῦ της :
Πῶς θὰ βῆ χηρίματα γιὰ τ' ἀγοράστῃ ἕναν Καραγιώζη τοῦ μικροῦ
της Ζάν.

Προχώρησε ἀκριτὰ καὶ βρέθηκε ἔξω ἀπὸ μισροστὰ στὴν κατάφοιτη
βιτρίνα ἑνὸς καταπιπνιματος, ποὺ ἦταν γεμιστὴ διάφορα φρούα παιχνί-
δια. Στὴ μέση ἴλων αὐτῶν τῶν παιχνιδιῶν βρομῶσαν ἕνας Καρα-
γιώζης, ἕνας θαυμάσιος Καραγιώζης, μὲ πολυχρῶμο κοστούμι καὶ μὲ
χρῶσα κουνούνια.

Ἡ Μάρθα τὸν κτύπησε μὲ λαχτάρα.

Ἐξαφνα εἶδε κάποιον χέρι νὰ παίρνῃ τὸν Καραγιώζη ἀπ' τὴ βι-
τρίνα καὶ νὰ ἔξαφανίσεται πάμ μιστὸ του. Χωρὶς ἄλλο, κάποιος τὸν
εἶχε ἀγοράσει.

Σὲ λίγο μιὰ κυρία, κερπένοντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα παιδάκι, βγήκε
ἀπ' τὸ κατάστημα. Καὶ τὸ παιδάκι βαπτουσε τὸν Καραγιώζη.

Ἡ Μάρθα ἔπρεξε ἀπὸ πίσω τους.

Κυρία μου, εἰπε, ἔχετε ἀγοράσει τόσα πολλὰ πράγματα... Δῶ-
στε μου, σὰς παρακαλῶ, τὸν Καραγιώζη γιὰ τ' ὄργανο μου...

Ἡ δυστυχισμένη !... Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἤρπαινε. Δὲν
ἤξερε πῶς νὰ μιλήσει.

Ἡ πλύσινα κυρία καὶ τὸ παιδί
γύρισαν καὶ τὴν κτύπησαν μ' ὀ-
ποψία.

Τὸ παιδάκι κράτησε πῶ σφι-
χτὰ τὸν Καραγιώζη στά χέρια
του. Καὶ γρήγορα-γρήγορα μπή-
καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο
τοῦς περιέμενε ἐκεῖ κοντὰ μ' ἔ-
ξαφανίστηκαν.

Μὰ ἡ Μάρθα δὲν ἀπελπίστη-
κε. Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι Καραγι-
ωζήδες στὰ καταπιπνιματα, ὁ-
πῆρχαν καὶ ἄλλες κυρίες, μὲ κα-
λύτερη βέβαια καρδιά.

Μὰ τοῦ κόσμου γούλες πάνω—
κάτω, παρακαλῶντας θεομὰ, μὲ
δύσκολα στὰ μάτια. Καμιά κυ-
ρία δὲν ἀνοίκε τὸ πορτοφόλι της
νὰ της δώσει ἔστω καὶ μὲν πε-
ντάρα. Οὔτε πρόσδεσαν στὶς βρε-
σιές της. Ἄλλὰ τῆς γύριζαν τὶς
πλάτες καὶ ἄλλοι τὴν ἐβριζῶσαν χυ-
δαία.

Σάν πρελλή τότε ἀπὸ τὴν
ντροπὴ της, ἡ Μάρθα ἀπόρρισε νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιό της. Ποῶς
ἔχει !... Ἰσως τὸ παιδί της νὰ εἶχε γυρίσῃ ἔξω ἀπὸ καὶ πόσο θὰ
τρούπιζε στὸν θάλατο πῶς εἶνε μόνο !...

Κι' ὅμως, ἡ φτωχὴ μητέρα σάν κἀν νὰ εἶπε ἄξιμα. Κτύπησε,
καθὼς πῆγανε, κάτω στὸ δρόμο, μῆπως βῆ καμῖο ἄλλο κανένα νόμι-
μα. Μὰ τοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου...

Ἐξαφνα μιὰ θεομυθόδοξη μουσικὴ ἀκούστηκε μ' ἕνα ἀμῆξι χριστὸ
πέρας. Ὁρθὸς μέσα σ' αὐτὸ ἦταν ἕνας ἄνδρας μεγαλοπρεπῆς σάν
βιουλιτής. Μιλῶσις στὸ πλήθος, κερπένοντας ἕνα μεγαφῶνο στὸ στόμα
του καὶ στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμῆξιου καθόνκουσαν ἔξη μουσικοὶ, γρυ-
μινοὶ κόκκινα, μὲ κινεζικὰ καπέλα στὸ κεφάλι, γεμιστὰ κουνούνια.

Ἐνὸ περνούσις ἀπὸς τὸ παρῆξενος κωνοκόλιος, ἡ Μάρθα ἀκουσε
μερικὰ ἀπ' τὰ λόγια τοῦ μεγαλοπρεπῆς κυρίου :

— Μάλιστα, κύριε... Βγάλω σε μιὰ στιγμή ἕνα δόντι, χωρὶς νὰ
τὸ καταλάβετε, γιὰ τρία μόνο φράγκα. Καὶ γιὰ νὰ σὰς πτοδεῖω δὲν
δὲν εἶμαι κανέναν πωρολάτῶνος, σὰς λέω δὲ, ἀπὴ νὰ πληρωθῶ, θὰ
πληρώσω ἐγὼ τὸν πρώτο ποτὸ θὰ βελήσῃ νὰ τοῦ βγάλω ἕνα δόντι.

Ἡ Μάρθα σταμάτησε καὶ κτύπησε
μὲ μάτια ορθάνοχτα τὸν ἀνθρωπο αὐτό,
ποὺ μιλῶσε γιὰ χηρίματα, παίζοντας
συγχρόνως στὴν παλάμη του μαρικὰ ἀ-
σπένια φράγκα.

Κι' ἔξαφνα θυμηθεῖ τὴν ἱστορία
τῆς Φαμίνας, τῆς ἠρωίδος τῶν ε' Ἀθλι-
ῶν τοῦ Βικτωρος Οὐγκῶ, ἡ ὁποία ἔ-
βγαλε καὶ ποῦλησε δυὸ γεὰ δόντια της,

πειὰ... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἦταν ἀκριτὸ τὸ φροβεῶ αὐτὸ δυστύχημα, ἀρ-
θρῶσθησε ὕστερα, μικρὸ μου, κ' εἶπ' Ὁ Θεὸς μὲ λυ-
πῆθηκε... Τί θὰ γινῶσιμὸν ἂν σ' ἔχανα κα'
ἔσενα ;... Θὰ ἔμενα ἔρημη στὸν κόσμῳ !...
Δὲν εἶνε πολὺς μαρὸς ἀόμιμα ποὺ ἔχασα τὸν
πατέρα σου. Ἄχ, ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ βράδι,
ποὺ μοὺ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ νεκρὸ !... Ὁ
δυστυχισμένος... Εἶχε πέσει ἀπὸ μιὰ πολὺ
ψηλὴ σκάλα κ' ἔμεινε στὸν τόπο... Ἐργα-
ζόταν ὀλη τὴν ἡμέρα γιὰ μὰς, χηρίφοντας
σπίτια. Μὲ πῶση χαρὰ τὸ βράδι τὸν περι-
μέναμε νὰ γυρίσῃ !... Μὰ δὲν θάρθη ποτὲ
ἐμεῖς νὰ σὺ πάρω οὔτε ἕνα γλυκαμάκιο, οὔτε ἕνα παιχνιδάκι. Χε-

πεία... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἦταν ἀκριτὸ τὸ φροβεῶ αὐτὸ δυστύχημα, ἀρ-
θρῶσθησε ὕστερα, μικρὸ μου, κ' εἶπ' Ὁ Θεὸς μὲ λυ-
πῆθηκε... Τί θὰ γινῶσιμὸν ἂν σ' ἔχανα κα'
ἔσενα ;... Θὰ ἔμενα ἔρημη στὸν κόσμῳ !...
Δὲν εἶνε πολὺς μαρὸς ἀόμιμα ποὺ ἔχασα τὸν
πατέρα σου. Ἄχ, ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ βράδι,
ποὺ μοὺ τὸν ἔφεραν ἔξω ἀπὸ νεκρὸ !... Ὁ
δυστυχισμένος... Εἶχε πέσει ἀπὸ μιὰ πολὺ
ψηλὴ σκάλα κ' ἔμεινε στὸν τόπο... Ἐργα-
ζόταν ὀλη τὴν ἡμέρα γιὰ μὰς, χηρίφοντας
σπίτια. Μὲ πῶση χαρὰ τὸ βράδι τὸν περι-
μέναμε νὰ γυρίσῃ !... Μὰ δὲν θάρθη ποτὲ
ἐμεῖς νὰ σὺ πάρω οὔτε ἕνα γλυκαμάκιο, οὔτε ἕνα παιχνιδάκι. Χε-

Ἡ φτωχὴ μητέρα ἔμεινε ἄ-
κόμια λίγο, κοιτάζοντας τὸ ἀπο-
κοιμισμένο παιδί της, κα' ὕστερα
σκημῶθηκε γιὰ νὰ πάη νὰ πῶση
μ' αὐτὴ στὸ κρεββατί της νὰ κοι-
μηθῆ.

Ἐξαφνα εἶδε τὸ ἕνα ἀπ' τὰ
καταπιπνιματα τοῦ μικροῦ της Ζάν
μπροστὰ τὸ ὁμοιωμένο τῆδεα. Ἀ-
νατριχίλασε τότε σύγχωρη καὶ δά-
κρυα ἀνέβησαν στὰ μάτια της.

Ὁ Ζάν, πρὶν πλαγιάσει, εἶχε
βάλλει τὸ ἕνα τοῦ καταπιπνιματὸ
στὸ τῆδεα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ μι-
κροὸς Χριστὸς θὰ κατέβαινε τὴ
νύχτα ἀπὸ τὴν κωνοδόχο, γιὰ νὰ
ποῦ φέρι μανέντα δῶρο.

Ὁ Ζάν ἦταν περὶ πέντε χρό-
νων κα' εἶχε ἀκούσει νὰ λένε θὰ
ὁ Χριστὸς ἀγατὰ πολὺ τὰ καλὰ
παιδιά καὶ τὴ νύχτα τῶν Χρι-
στουγέννων τοὺς γιμίζει μὲ παιχνιδία τὰ
καταπιπνιματα τους. Φτάνει
νὰ μὴ ἔχῃσῃν αὐτὰ καλὰ παιδάκια σ'
ἀφήσουν τὸ ἕνα καταπιπνιματὸ
τους, πρὶν κοιμηθῶν, μπροστὰ
στὸ τῆδεα.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα
συγκινήθηκε κατὰβαν, ἔσκηψε καὶ πῆ-
ρε τὸ καταπιπνιματὸ τοῦ Ζάν
στὰ χέρια της. Ἄλλοιμῶν, δὲν
μορούσθη, δὲν πῶση οὔτε
νὰ πάη ἀπὸψε οὔτε λίγες
καρμυλέσις γιὰ τὸ μικρὸ της !...
Δάκρυα
θεομὰ σπάλασαν ἀπὸ τὰ μάτια
της πάνω στὸ καταπιπνιματὸ
τοῦ παιδιοῦ της.

Ἐξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ
μικροῦ Ζάν ἀκούστηκε :

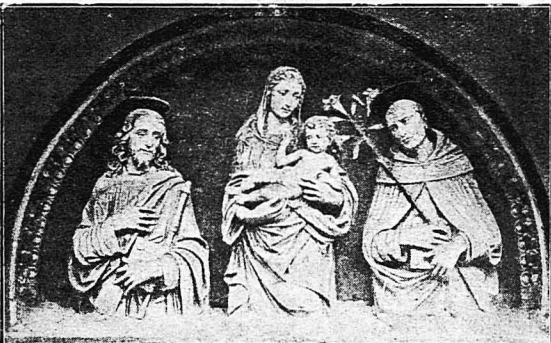
— Καλὲ μου Χριστέ,
ὄχι, δὲν θέλω κανένα ἄλλο
παιχνίδι, δὲν θέλω οὔτε
τόπι, οὔτε σφουρίχτρα. Θέλω
ἕναν Καραγιώζη... Ἄχ,
ναί, ἕναν Καραγιώζη... Τί
φρασίσις ποὺ εἶνε ἕνας
μικροὸς Καραγιώζης !...
Εὐχαριστῶ, καλὲ μου
Χριστέ !...

Ἡ μητέρα ἄκουσε μὲ
καρδιά σταραμένη τὰ
λόγια τοῦ παιδιοῦ
της.

— Θεὸ μου, σκέφτηκε,
τὸ ἀγγελιοῦδι μου
δνεκρούσεται. Εἶπε τῶρα
καρὸς ποὺ λαχτάρει νὰ
ἔχη ἕναν Καραγιώζη. Τί
θὰ γίνῃ δταν θὰ
ζυτῆνηση καὶ δὲν
θὰ βῆ χηρίματα
μὲσα
στὸ καταπιπνιματὸ
του ;...

Ἡ φωνὴ τοῦ
μικροῦ Ζάν ἀκούστη-
κε καὶ πάλι :

— Ἐλα, ἔλα
κονιτὰ μου,
φράσε μου
Καραγιώζη !...
Γιὰ νὰ σὲ
δῶσις σ' ἔ-
μένα ὁ
καλὸς
μας
Χριστὸς,
θὰ
πῆ
πῶς
ἤμιον
πολὺ—πολὺ
καλὸ
παιδί,
ὅλο
τὸ
χρόνῳ.
Δὲν
ἔλεγα
ποτὲ
ἐδῶκ
στὴ
μαμά



Ἡ Παρθένος, τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ οἱ Ἅγιοι Ἰάκωβος καὶ
Δομένιος.
(Ἔργον τοῦ Ἀντρέα νιὲ λά Ρόμια)



γιά να πληρώσει τή διατροφή τής κόρης τής Τούκας. Γιατί να μήν κάνει κ' αυτή τὸ ἴδιον;...

Γιῶς ἀπ' τὸ χρυσὸ ἀμάξι ποῖχε σπαματῆσαι, μαζεύτηρε τώρα κόσμος πολὺς. Ἄλλα κῦτταζαν κ' ἀκούγαν με περιέργεια, ἄλλα γελοῖσαν.

— Δουπόν; ρώτησε ὁ πλανόδιος ὀδοντοπατρός. Ποιὸς θέλει νὰ τοῦ βγάλῃ ἕνα δόντι; Πληρώνω... Ἐμπερός!...

— Ἐγώ, εἶπε ξαφνικά ἡ Μάρθα.

Κι' αἰεὶς δέσχεσε τὸ πλῆθος, ἔφτασε στὸ ἀμάξι, ἀνέβηκε ἐπάνω, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι τής κ' ἀνοῖξε τὸ στόμα τής.

Τότε ὁ ἀγύρτης ὀδοντοπατρός ἔκανε ἕνα σημεῖο στοὺς μουσικοὺς κ' αἰεὶς ἀντήχσαν θορυβώδως τὰ χάλκινα ὄργανα.

— Ποιὸ δόντι σὰς ποναίει; ρώτησε κατόπιν τῆ Μάρθα.

— Αὐτὸ ἐδῶ... κ' αὐτὸ... κ' ἐκεῖνον... Ὅλα... δὶα! ἀπάντησε ἡ Μάρθα συγκαμημένη.

Ὁ ὀδοντοπατρός πῆρε μιὰ τανάκλα, τὴν ἔχωσε στὸ στόμα τής, ἔπασε ἕνα δόντι, στήν τρύχη, καὶ τὸ ἔξερξε!...

— Εἶδατε τί γρήγορα τὸ ἔβγαλε; φώναζε θρακικευτικά στὸ πλῆθος, δείχνοντας τὸ δόντι. Ἡ κυρία δὲν πόνεσε καθόλου.

Ἡ θορυβώδης μουσικὴ ἔλγε πνίξει τὴν κραυγὴ τοῦ λόνου ποὺ ἀφῆρε ἡ φτωχὴ Μάρθα.

— Βγάλτε μου ἀκόμα ἕνα, ψιθύρισε μὲ χεῖλη ματωμένα στὸν ἀγύρτη κ' ἐκείνος τῆς ἔβγαλε ἀκόμα ἕνα δόντι.

Ἡ μουσικὴ τώρα ἔπαιξε πὸ θρακικευτικά, ἐξακολουθώντας.

Ἡ Μάρθα ἀνοῖξε τὰ μάτια τής ποὺ τὰ εἶχε κλείσει ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸν πόνο ποῖχε κούσει, ἔβλωσε τὸ χεῖρ τής στὸν ὀδοντοπατρὸ καὶ πῆρε τὴν πληρωμὴ ποὺ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ ἀγύρτης. Ὁ κόσμος γύρω γελοῖσε... γελοῖσε...  
\*\*\*

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸ, ὁ μικρὸς Ζάν βόηξε μέσα στὸ παουτσάκι του ἕνα ὄρατο Καραγκιόζη πρᾶσινοκόκκινο, με χρυσὰ κουδουνάκια στὸ κεφάλι.

— Μαμά, μαμά, φώναξε πρὸς ἄπ' τὴ χαρὰ του, γιὰ κῦτταζε τί μού ἔφερε ἀπάνω ὁ μικρὸς Χριστὸς!...

Ἡ Μάρθα ἔτρεξε κ' ἀγκάλιασε τὸ ἀγαπημένο τῆς παιδί χαμογελλώντας, με ζεστά τὰ χεῖλη, γιὰ νὰ μὴν ἰδῆ τὰ δὴν δόντια, τὰ δὴν νερά δόντια ποὺ τῆς ἔλειπαν.

**Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΑΣ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΓΓΕΜΝΩΝ**

**ΑΝΘΩΤΙΚΑ ΓΙΑΦΩΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ**

**ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗ**

Ἄφου πέρασε ἡ νύχτα, τὸ λουλουδί τῆς ροδακανθᾶς μούσκεινε ἀπ' τὴ βροχὴ.

Στὸ ἴλιον τὸ βασιλεῖμα ἡ ὀμορφὴ κόρη σφανάται καὶ βγαίνει ἀπ' τὴν κἀμαρὰ τῆς. Κόβει ἕνα λουλουδί καὶ στέκειτα μετρωστὰ στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ μετρήσῃ μαζί του στήν ὀμορφιά.

Γυρίζει καὶ ρωτᾶει ἕνα παλληκάρι:

— Πές μου ποῦς νικά στήν ὀμορφιά, τὸ λουλουδί ἢ ἡ κόρη;

— Ἡ ὀμορφιά τοῦ λουλουδιοῦ εἶνε ἀστυγχετὴ, ἀποζήτηρε τὸ παλληκάρι.

Ἡ κόρη ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πείσωσε, κοιμίστηκε τὸ λουλουδί μέσα στὰ χέσια τῆς καὶ τάρωσε στὰ πόδια τοῦ νέου.

— Ἐγὼ δὲν πιστεῖω, τοῦ εἶπε, πᾶς ἕνα νεκρὸ λουλουδί ἀξίζει ὅσο ἕνα πρόσωπο ζωντανό. Ὅμως, ἀν ἐσὺ ἐξοικολογηθεῖς νὰ ἐκπαίης τὴν ὀμορφιά τοῦ λουλουδιοῦ, σὲ προσκαλῶ νὰ τὸ πάσης αὐτῆ τῆ νύχτα μαζί σου... Ἐγὼ φεύγω!...

**ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ**

Τὸ πρώτο λουλουδί τῆς δαμασκηνιάς τοῦ νησοῦ Κιουσινοῦ θ' ἀνοίξῃ αὐτῆ τῆ νύχτα, κύριε, γιὰ σένα. Ἄν θέλεις νὰ γνωρίσης δὶα τὰ χαρίσματα αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ, ἔλατε τραγουδιώντας κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι, τὴν τρίτῃ ὥρα τῆς νύχτας.

**M A Z Y**

Φτάνει νὰ ζήσουμε οἱ δύο μαζί καὶ δὲν θὰ μού φραγὴ καθόλου βαρὺ νὰ κατοικῶ σὲ μιὰ φτωχὴ καλύβα, στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδας, νὰ κῶδα χάρτα, νὰ γνέθω τὴ ρόκα, νὰ πλένω πανιά στὸ μικρὸ ρυάκι καὶ νὰ ράβω τὰ ρούχα μας.

**ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ**



Ὁ Γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς Πιερ Βόλφ.

**MATIEΣ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

**ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ**

Τὸ κρασὸδέντρο. Ἐνα περίεργο δέντρο τὸ Κογκὸ ποὺ βγάλει πρῶτης τάξεως κρασί. Κεχρῖμαρμένο σὴν τὴν Ἀθηνιατικὴν ρετινά καὶ περφυλαγγῖον. Τὶ γίνεται στήν Κίνα. Ὁ ἔξερξισμός τῆς... πλημμύρας. Εὐγένεια καὶ κέλλα τῆς Γερμανικῆς ἀστυνομίης ἐναντίον τῶν χασομερήδων. Πού φτύνουν οἱ διαβάτες στὸ Βελιγράδι.

Διὸ Γάλλοι ἔξερξισθηθαί, ποὺ περιτλανθήθησαν τελευταίως σπὰ παρθένα δάση τοῦ Κογκο, ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ ἕνα δέντρο ποὺ βγάλει... κρασί! Καὶ τί κρασί; Ὑπέροχο. Ἐἶνε ἕνα δέντρο τοῦ εἶδους τῶν ἀκασιῶν κ' ἀπ' τὸν κορμὸ του ῥεε ἕνα ὕγρο, ὅπως, λόγου χάριν, ἡ ρετινά ἀπ' τὸ πνεῦμα, με τὴ διαφορά ὅτι αὐτὸ εἶνε πῶδ ποὺ ρεσταὶ καὶ περιέχει οὐάνεσιμα 16 βαθμῶν. Οἱ χωρικοί ποὺ κατοικοῦν στήν περιοχή αὐτῆ κάνουν χωρματιές κατά μήκος τοῦ κορμοῦ τῶν ερρασοδέντρων καὶ παποθετοῦν ἀπὸ κάτω κατάλληλα δοχεῖα. Ἐτσι μαζεύουν τὸ περίεργο αὐτὸ κρασί, τὸ ἀφίνουν καμμιά εικοσαεῖρα μέρες ἔξοσκελιστο μέσα στῆς καλύδες τους, γιὰ νὰ πῆχῃ λίγο κ' ἔπειτα τὸ σορῶνουν μ' ἕνα πανί.

Ἐχουν ἔτσι ἕνα κρασί, τὸ ἄσπρο, ὅπως βεβαίουν οἱ δύο Γάλλοι περηγηταί, εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ δὶα ἀνεφαρέτως τὰ περιφιλοπρεπὴ κρασιά τῆς ἠφλιον. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε, ὅτι τὸ περίφριμο αὐτὸ κρασί ἔχει χρομία κεχρῖμαρμένο, ὅμοιο με τῆς Ἀθηνιατικῆς ρετινάς.  
\*\*\*

Τώρα με τῆς προεορῆς πλημμύρας τοῦ Γαλάττιου Ποταμοῦ τῆς Κίνας, οἱ Ἐθνοπαῖσι καὶ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι ποὺ ἐπήγαν ὡς ἐκεῖ, εἶδαν ἕνα παρῆξενο θέαμα. Σὲ διαφόρα σημεῖα τοῦ ποταμοῦ ἔπλεαν μεγάλες βάρκες, στῆς ὁποῖες ἐπέβαιναν ἀρκετοὶ Κινεζοὶ με πρόσκιες στολές καὶ ταχυπόρους μίστες στὸ πρόσωπο, κένωντας ἀλλοκότες χειρονομίες.

Οἱ μακαρεμένοι αὐτοὶ Κινεζοὶ ἦσαν οἱ ἰερεῖς τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκταναν λιτανεία γιὰ νὰ ἔξορκίσουν τὴν...πλημμύρα!  
\*\*\*

Οἱ Γερμανοὶ ἀστυνόμακες φριμίζονται γιὰ τὴν ἐνγένειά τους. Τὸ ρεσὸρ ὅμως στήν ἐνγένεια τὸ ἔχει ἡ ἀστυνομία τῆς Μανγάζι. Οἱ κίτωροι τῆς Γερμανικῆς αὐτῆς πόλεως εἶνε φοβερὰ ἀργόσχολοι. Καζεύουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πᾶνον κουβέντα καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ἐμποδίζοντας τὴν κυκλοφορία.

Γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ ἀπ' τὴν ἐλάττωμά τους αὐτὸ, ὁ διεθυντῆς τῆς ἀστυνομίας ἐπενήρησε ἕνα ἔξιντο, πρωτότυπο κ' ἐνγενικό μέσον. Νοίκισε δηλαδὴ μερικὰ ἀστυνόμακα τὸ ταχύνειον.

Ἐὰν αὐτοκίνητα, τὰ ἄσπρια γυρίζουν διαρκῶς στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, φορτωμένα με καρέκλες.

Σὲ κάθε αὐτοκίνητο βσίσκονται καὶ δύο—τρεῖς ἀστυνόμακες. Μόλις ἰδοῦν λοιπὸν σὲ κανένα δρόμο διαβάτες νὰ τὰ λένε ἢ νὰ χαζεύουν, ἐμποδίζοντας τὴν κυκλοφορία, σπαματῶν τὸ αὐτοκίνητο, παίρνουν ἀπὸ δύο καρέκλες ὁ καθένας, κατεβαίνουν κάτω, πληθαίνουν τοὺς πολίτες καὶ τοὺς λένε:

— Μήπως θέλετε καμμιά καρέκλα νὰ καθήσετε καὶ νὰ χαζεύετε με τὴν ἀνεσί σας;

Φαίνεται ὅμως, δὴ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μανγάζι εἶνε ἐξ ἴσου ἐνγενικοί με τοὺς ἀστυνόμακες, γιὰτὶ δὲν θυμῶνουν, ἀλλὰ σπεύδουν ν' ἀπακαρνηθοῦν τὸ ταχύνειον.  
\*\*\*

Ὁ ἀστυνομικός διεθυντῆς Βελιγραδίου ἐξέδωσε τελευταίως διάταξιν, διὰ τῆς ἁποίας ἀπρόφικε στοὺς πολίτας νὰ φτύνουν κάτω στοὺς δρόμους.

Τῆς πρώτης ἡμέρας ποὺ ἐφαρμόστηκε ἡ διάταξις αὐτῆ, ἕνας ἀστυνόμακος ὑπέβαλε στοὺς προϊσταμένους του τὴν ἔξιν ἀναφορὰ:

«Δαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σμερηνῆς μου ὑπηρεσίας εἶδα 50 πολίτες νὰ φτύνουν στὸ δρόμο. Ἄπ' αὐτοὺς οἱ 40 ἔφτυσαν κατὰ γῆς καὶ οἱ 10 στὸ πρόσωπο μου!»!

Καὶ τώρα, ὁ ἀστυνομικός διεθυντῆς τοῦ Βελιγραδίου σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ ἐκδώσῃ καὶ νέα συμπληρωματικὴ διαταγὴ, στήν ἁποία νὰ ὀρθῇ ὅτι ἀπαγορεύεται στοὺς πολίτας νὰ φτύνουν στὸ πρόσωπο τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως.

